

CHRISTIAN HARLANG. — Foto: Anna Bang

■ 50 år i dag

Engageret

Hvad har greven fra Gissselfeld til fælles med en Tvindskole? Hvad har Lauritzenrederiernes arvinger til fælles med grønlænderne i Thule? Og hvad har en invalid

kvinde, der kæmper med Den Sociale Ankestyrelse, til fælles med danske borgere, der mener, at Maastrichtraktaten er i strid med grundloven?

Jo, de er (eller har været) advokat **Christian Harlang**s klienter. Han har i løbet af 1980'erne og 1990'erne placeret sig som en af landets mest markante advokatprofiler. Den brogede liste over klienter og sager kunne umiddelbart efterlade det indtryk, at han er en af den slags advokater, der tager alle sager og betjener hvem som helst: Det modsatte er tilfældet. Harlang er en mand med klare principper, og selv har han ikke svært ved at se, hvad det er, der afsatte overdirektør på Gissselfeld har til fælles med Thulefangerne: I begge tilfælde er der begået et overgreb. Det etablerede Danmark har nået sit mål ved at bøje loven og krænke et eller flere menneskers rettigheder. Det tænder Harlang engagement, og så helmer han ikke. Fangerne har allerede vundet i det principielle, greven er med Harlang hjælp på vej til Højesteret.

I et lille, pragmatisk anlagt land som Danmark er det ikke alle – heller ikke i retssystemet – der lægger mest vægt på principperne. Så meget desto mere bemærkelsesværdigt er det, at Christian Harlang faktisk for det meste vinder sine sager – også i Højesteret, hvor han næst efter statens faste repræsen-

tant, kammeradvokaten, er den, der har ført flest sager. Og selv om Maastrichtraktaten i sidste ende blev bedømt til at være i fuld overensstemmelse med grundloven, så var Harlang med til at skrive rets- og forfatningshistorie, da Højesteret brød med sin egen tidligere linje og anerkendte, at sådan en traktat faktisk kan prøves ved Højesteret. Det var en stjernestund – både for juristen og EU-modstanderen.

Christian Harlang's to mest synlige specialer er arbejdsret og fondsret – to områder, der kaster meget forskellige klienter af sig, og som igen siger noget om mandens spændvidde. Hans personlige værdigrundlag har samme tilsyneladende dobbelthed i sig: Advokaten og privatpersonen er et menneske, der bekender sig til gammeldags dyder. Hvilket for fødselarens vedkommende vil sige, at han både er venstreorienteret af klassisk 1970'er aftapning – og en kultiveret repræsentant for borgerskabets liberale tradition. En modsætning der i hans juridiske og menneskelige praksis altså ikke er større, end at den er blevet motor for et helstøbt engagement i menneskers rettigheder.

(ts)